

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB20 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB20 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 , s. 75.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb20-txt-shoot-n113.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB20:113

#

Apostlenes Situation

Hvor rædsomt maa det dog ikke have været for Apostlene, at det en Tid maatte være dem som havde Xstus dog bedraget dem: at lokke dem ud ved smilende Udsigter – og saa saa rædsomt at vende Sagen om.

Men anderledes kan det ikke være med et Msk. i Forhold til Gud. Der maa komme et Øieblik (da nemlig naar hele hans blot msklige Begrebs-Verden skal omstyrtes og han sættes over i Guds Begreber) da er det ham som var Gud en Bedrager. Han vil have mange svage Øieblikke, hvor han vil længes tilbage efter det Gamle, og det vil synes ham som kunde han dog bedre elske Gud, naar Forholdet var som var det tidligere, da Gud lokkede for ham ved at lempe sig efter hans Forestillinger.

[a] Men vi Msker komme da sjældent længere end til Forelskelse i Forhold til Gud, og Faae nok komme saavidt. Men Forelskelse er Selvkjerlighed, Elskov er Selvkjerlighed. I Elskov bliver jeg i min Forestilling om hvad det Elskelige er, og finder nu Gjenstanden at være saaledes ret efter mit Hoved og Hjerte, derfor elsker jeg den Elskede o saa flammende det vil sige jeg elsker saa flammende mig selv. Saaledes ogsaa med Guds Forholdet. Det ene Msk. kan holde noget længere ud end det andet i Henseende til hvad Kjerlighed kan gjøre mod den Elskede og dog være Kjerlighed; men gaaer det løs paa, at hele Ens Forestilling totalt skal omveltes, saa maa det et Øieblik vise sig som var Gud en Bedrager, dette er Crisen, indtil saa Troen mere end seirer.

Dette er Sandheden. Men Forskjellen mellem min Maade at tale paa og den hidtil brugelige: er at denne sidste (fordi formodentligen de Vedkommende hverken indlade sig med Gud eller Xstus) sluddre[r] nogle fade Talemaader om at Gud er Kjerlighed og Kjerlighed, og Xstus lige saa – medens jeg udtrykker, hvorledes det viser sig, naar der skal gjøres Alvor af Sagen. Sandeligen Den, der blot fjernt, fjernt har Begreb om, hvad det egl. er at afdøe, han veed ogsaa, at Sligt ikke gaaer af uden frygtelige Smerter. Hvad Under da, at han skriger, stundom ogsaa oprører sig mod Gud, fordi det er som bedrog Gud ham, han, der fra Begyndelsen indlod sig med Gud under den Forestilling at Gud skulde elske ham i Mskets Forestilling om hvad Kjerlighed er, og nu seer, at det er Gud, der vil elskes og efter Guds Forestilling om hvad Kjerlighed er.

Men dette bliver naturligviis tilbage, at Gud alligevel uendelig, uendelig er Kjerlighed. Feilen stikker naturligviis i Msket, at han i de svage Øieblikke ikke har Mod og Tillid og Tro til at juble over, at Gud saaledes vil værdiges at indlade sig med et Msk.

Hold blot dette fast, at det er uendelig af Kjerlighed, at Gud maa med Dig foretage hele denne uhyre pinlige Operation: saa hjælper det nok.

Men smerte gjør det, ja det er vist. Og saa slaaer der sig Anfægtelse til, man ængstes af den Tanke, at dette skulde betyde, at Gud er blevet vred, at derfor

volder han En alle disse Smerter – istedetfor at det
just er uendelig af Kjerlighed.